

श्री साईसच्चरित

॥ अथ श्रीसाईसच्चरित ॥ अध्याय ३२ वा ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः॥ श्रीसरस्वत्यै नमः॥ श्रीगुरुभ्यो नमः॥ श्रीकुलदेवतायै नमः॥ श्रीसीतारामचंद्राभ्यां नमः॥ श्रीसद्गुरुसाईनाथाय नमः॥ आतां पूर्वाध्यायीं कथन। पावला विजयानंद निर्वाण। बाळकरामही निजानंदलीन। साईचरणसंनिध॥१॥ तैसेच तात्यासाहेब नूलकर। मेघाही निःसीम भक्तप्रवर। उभयतांहीं अर्पिलें शरीर। दृष्टीसमोर साईच्या॥२॥ याहून मोठा चमत्कार। व्याघ्रासारिखा प्राणी क्रूर। तयाचाही निधनप्रकार। परिसिला सविस्तर श्रोत्यांनीं॥३॥ आतां सांप्रत अध्यायांत। स्वयें बाबांच्या मुखें वर्णित। ऐसा गोड कथितो वृत्तांत। श्रोतयां अत्यंत हितकारी॥४॥ असतां एकदां बाबा वनांत। झालें गुरुदर्शन अकल्पित। कैसी गुरुची करणी अद्भुत। परिसा तें चित्त देऊनि॥५॥ या कथेची परम नवलाई। वानूं मी पामर किती काई। भक्तिश्रद्धामुक्तिदाई। स्वमुखें साई वदले जी॥६॥ तैसेच एका बाईचें मन। होतां घ्यावें बाबांचें दर्शन। वसावें तेथें दिवस तीन। रहावें निरशन व्रतस्थ॥७॥ कैसा तिघेसी आणिला प्रसंग। कैसा करविला निर्धारभंग। कैशा पुरणपोळिया सुरंग। करविल्या खमंग तिजकरवीं॥८॥ पोळ्या केवळ नाहीं करविल्या। यथेच्छ तिजकरवीं खाविल्या। परकार्यार्थ देह झिजविल्या। सार्थकीं लाविल्या हें श्रेय॥९॥ यांतचि आहे परम कल्याण। उपासाहून अनेक गुण। कैसें तिजला दिलें ठसवून। कधीही विस्मरण न घडेसें॥१०॥ तैसेच जया परमार्थी आवड। कैसा करावा अभ्यास दृढ। करावें कैसें साहस अवघड। साधाय जाड नित्याची॥११॥ ये अर्थीचा कथानुक्रम। अमृताहूनही गोड परम। श्रोतयां उपजेल भक्तिप्रेम। दुःखाचा उपरम होईल॥१२॥ आतां येथोनि कथा गोड। श्रवणार्थियांचें पुरेल कोड। वक्त्यां श्रोतयां स्वानंदजोड। पुरेल होड श्रवणाचें॥१३॥ प्रेमभरित अलोलिक। वदवितील साई कथानक। मज पामरा मूर्खा देख। लिहितांही कौतुक पदोपदीं॥१४॥ जेवीं गंगादर्शनें पाप। अथवा चंद्राच्या दर्शनें ताप। तेवीं साईमुखींचे आलाप। पाप-संताप-हारक॥१५॥ आतां आपण श्रोतेजन। करा श्रवणार्थी सादर मन। महाराज साईमुखींचें वचन। निजगुरुदर्शनकारक॥१६॥ जरी वेदवेदाङ्गअध्ययन। केलें श्रुतिशास्त्रपारायण। गुरुकृपेवीण नाहीं ज्ञान। इतर तो शीण केवळ॥१७॥ अव्यक्तादि स्थावरान्त। हा संसारवृक्ष अति विस्तृत। जन्ममरणशोकाकुलित। दृष्टजात नाशिवंत॥१८॥ छेद आणि नाशयुक्त। म्हणोनि यातें वृक्ष वदत। तो हा अव्यक्त स्थावरान्त। वृक्षोपमित संसार॥१९॥ तो हा दृष्ट नष्टस्वरूप। ऊर्ध्वमूळ संसारविटप। जयाचा अपार शाखाव्याप। नाकळे अत्यल्पही कवणा॥२०॥ क्षणामार्गे क्षण लोटे। तैसा हा पसरे फुटती फाटे। कधीं दुरून रमणीय वाटे। आलिंगितां कांटे सर्वांगीं॥२१॥ कदलीस्तंभसम निःसार। जैसें मृगजळ वा गंधर्वनगर। तृष्णाजलें बद्धपरिकर। ऐसा हा तरुवर साजिरा॥२२॥ अविद्याकामकर्माद्भव। अव्यक्तबीजामार्जी प्रभव। जो प्रतिक्षण अन्यथा-स्वभाव। असतां अभावात्मक स्वयें॥२३॥ अनर्थात्मक हा ठायींचा। अविद्येपोटीं जन्म याचा। ईषणातृष्णादि पाणियाचा। सांठा तयाच्या सभोंवतीं॥२४॥ धन-धान्य-पुत्र-दारा। परिग्रहाचा जया पसारा। देहबुद्धीमुळें या थारा। तया आधार तो वर्ते॥२५॥ अनंत प्राणी लिंगभेद। हेच जया वृक्षाचे स्कंध। कर्मवासनादि पारंब्या निर्बंध। तेणें हा सबंध फोफावे॥२६॥ श्रुतिस्मृत्यादि पत्रीं जो भरला। शब्दस्पर्शादि पल्लवीं तरतरला। यज्ञदान-क्रियाकुसुमीं डंवरला। रसरसला जो द्वंद्वरसीं॥२७॥ अंत नाहीं याचिये फळां। उपजीविकाभूत हा सकळां। भूर्भुवादि लोक हा सगळा। ययावेगळा राहीना॥२८॥ कधीं नृत्य गीत वादन। कधीं क्रीडा हास्य रुदन। ऐसा हा अश्वत्थ सनातन। अधोवदन सर्वदा॥२९॥ शबलब्रह्मीं आविर्भाव। असंगशस्त्रें जयातें अभाव। शुद्धमूलाधार जो सद्भाव। ज्योतिस्वभाव तो जाणा॥३०॥ तें ब्रह्म सत्य

सर्वाधार। जग हें मिथ्या स्वप्नाकार। जया न आद्यंत निर्धार। मध्येच वसणार कैसें तें।।३१।। असेल इच्छा तें
 ठायीं पडावें। तेणें संतांशीं शरण रिघावें। मग ते वदतील तें तें ऐकावें। समूळ वर्जावें कुतर्का।।३३।।
 बांधूनियां मनाची मोट। करुनि बुद्धीचा कडेलोट। होऊनियां निःसंग निपट। लक्षावें नीट गुरुचरणां।।३४।।
 कुतर्काचा करा झाडा। ना तों करितील मार्गांत झगडा। अभिमान पायातळीं रगडा। तरीच पैलतडा
 पावाल।।३५।। ये अर्थीची गोड आख्यायिका। बाबा स्वयें वदले ती ऐका। सेवितां गुरुवचनपीयुखा। परम
 हरिखा पावाल।।३६।। एकदां आम्ही चौघेजण। वाचूनि पोथीपुस्तक पुराण। करुं लागलों ब्रह्मनिरूपण।
 ज्ञानसंपन्न होऊनि।।३७।। उध्वरेदात्मनात्मानं । हे गीतेचे घेउनी वचन। आयुक्त सर्वथैव परावलंबन। ऐसे
 प्रवचन एक करी ।।३८।। तया प्रत्युत्तर करी अन्य। मन स्वाधीन तोचि धन्य। असावें संकल्प-विकल्पशून्य।
 कांहीं न आपणावीण जर्गी।।३९।। अनित्य सर्व सविकार। नित्य एक निर्विकार। म्हणोनि नित्यानित्यविचार।
 करा निरंतर तिजा वदे।।४०।। चवथ्या नावडे पुस्तकी ज्ञान। करुं आदरी विहिताचरण। कायावाचा पंचप्राण।
 करी समर्पण गुरुचरणीं।।४१।। गुरु परमात्मा चराचर। भरला असे सबाह्याभ्यंतर। ऐसा व्हावया निजनिर्धार।
 निष्ठा अपार आवश्यक।।४२।। अनागमज्ञ केवळ तार्किक। वादोन्मुख आणि चिकित्सक। तयां न स्वप्नींही
 ज्ञान सम्यक। शुद्ध भाविक पाहिजे।।४३।। ऐसे आम्ही चौघे सुबुद्ध। निघालों लावूं कांहीं शोध। स्वबुद्धीनेच
 व्हावा तो बोध। स्वतंत्र निर्वेधमानसें।।४४।। ऐसी इच्छा तिघांच्या अंतरीं। वर्नीं विचरतां स्वच्छंद परी। भेटला
 मार्गांत एक वणजारी। प्रश्न तो करी आम्हांतें।।४५।। ऊन कडलें आहे प्रखर। प्रयाण किमर्थ आणि कुठवर।
 चाललों तयास केलें प्रत्युत्तर। वनवनांतर धुंडाया।।४६।। पुसे आम्हांस तो वणजारी। शोध कशाचा लावितां
 तरी। आम्ही वदते जाहलों उत्तरीं। गुप्तार्थी न बरी परिस्फुटता।।४७।। पाहूनि तयांची धांवाधांवा।
 वणजारियाचा कळवळला जीव। म्हणे वन दुर्गम नकळतां ठाव। स्वेच्छास्वभाव विचरूं नये।।४८।। रानींवनीं
 हिंडावयास। सवें घ्यावें वाटाडियास। भर दुपारीं ऐसें साहस। करितां आयास किमर्थ।।४९।। नका सांगूं
 गुप्तार्थ परी। बसा खा भाकर तुकडा तरी। पाणी प्या जा तदनंतरीं। राखा सबुरी अंतरीं।।५०।। आला जरी
 इतुका काकुळती। आम्ही तैसेच निघालों पुढती। धिक्कारिली तयाची विनंती। थकलों कीं अतीव
 मार्गांत।।५१।। आम्ही अवघेच बुद्धिमान। काढूं आपुला मार्ग शोधून। वाटाडियाचें काय प्रयोजन। होता कीं
 अभिमान हा पोटीं।।५२।। परि तें रान अति विस्तीर्ण। विशाल-तुंग विटपीं विकीर्ण। रिघे न जेथें सूर्यकिरण।
 मार्गक्रमण कैं तेथें।।५३।। होऊनियां दिशाभूल। भ्रमलों इतस्ततः निष्फल। थोर दैवाचे तेणेंच हें स्थल।
 मागुती निश्चल पावलों।।५४।। दैवें लाविलें आल्या वाटे। पुनश्च पूर्वील वणजारी भेटे। म्हणे भरलां वाटतें
 अन्हाटे। चातुर्य आटे बुद्धीचें।।५५।। कार्य सान अथवा मोठें। मार्ग दावावया लागे बोटें। शोध न लागे रित्या
 पोटें। बुद्धीचे फाटे अफाट।।५६।। असल्यावीण ईश्वरी घाट। मार्गी होई न कोणाची गांठ। देऊं नये अन्नासी
 पाठ। वाढिलें ताट डावलूं नये।।५७।। भाकरतुकडा देई कोण। घे खा म्हणे तयाचें वचन। मानावा पूर्ण
 शुभशकुन। कार्यनिर्विघ्नकारक।।५८।। करा आतां अल्पाहार। धरा चित्तीं किंचित धीर। परि त्यां रुचेना हा
 सुविचार। पुनश्च निराहार निघाले।।५९।। न लावितां शोध कांहीं। अन्न सेवन करणें नाहीं। ऐसें वदून मग ते
 पाहीं। दुराग्रहीं नाडले।।६०।। मज लागली होती भूक। तृषेनं कोरड कंठास सोक। वणजारियाचेही प्रेम
 अलोलिक। वाटलें कवतुक तयाचें।।६१।। आम्ही विद्वान मोठे पढीक। दयामाया नाहीं ठाऊक। उष्ट्या हातें
 असतां धनिक। हांकिला न काक एकानें।।६२।। हा तों अविद्वान अनधिकारी। नीच वर्ण ज्ञात वणजारी। परि
 स्वाभाविक प्रेम अंतरीं। भाजी भाकरी खा म्हणे।।६३।। ऐसें लाभावीण प्रेम। करी जो तोच सुबुद्ध परम।
 तयाचा आदर हाचि अप्रतिम। विद्योपक्रम वाटला।।६४।। म्हणोनियां आदरपूर्वक। वणजारियानें दिधलेला
 एक। चतकोर खावोनि प्यालों मी उदक। तों काय कौतुक वर्तले।।६५।। गुरुराज आले अकल्पित। म्हणती

वादावादी किमर्थ । मग निवेदिला इत्थंभूत । वर्तला वृत्तांत तयांस ।।६६।। येतां काय मजसमवेत । लावूनि देतो शोध त्वरित । परि जो आदरील मद्बचनार्थ । तयाचाच स्वार्थ फळेल ।।६७।। इतरांनीं तें नाहीं मानिलें । परि म्यां शिरसामान्यकेलें । इतर सर्व निघून गेले । मग मज घेतलें गुरुरायें ।।६८।। नेलें एका विहिरीवर । दोन्ही पायांस बांधिला दोर । वरती पाय खालती शिर । पाण्याबरोबर सोडिला ।।६९।। पाण्यास पोहोंचूं नयेत हात । पाणीही जाऊं नये मुखांत । ऐसें मज अलगत लोंबत । सोडिलें विहिरींत गुरुरायें ।।७०।। झाड होतें कांठीं एक । तयास दोरीचें दुसरें टोंक । बांधून गेले गुरुराय निःशंक । कोणा न ठाऊक कोठें तें ।।७१।। घटका गेल्या दहा बारा । परतले मग ते माघारा । काढोनि बाहेर मज झरझरा । पुसलें कीं बरा आहेस तूं ।।७२।। मग म्यां दिधलें प्रत्युत्तर । होतों अत्यंत आनंदनिर्भर । भोगिलें जें सौख्य अपार । तें काय पामर मी वानूं ।।७३।। परिसतां हें माझें वचन । जाहले गुरुराय सुखसंपन्न । निजहस्त अंगावरी फिरवून । जवळी राहवून घेतलें ।।७४।। सांगतां येती प्रेमाचे उमाळे । मग मज नेलें गुरुनें शाळे । पक्षिणी पिलियां पांखीं कवळे । मजलागीं कळवळे ते रीतीं ।।७५।। काय गोड गरुची शाळा । सुटला जनक-जननींचा लळा । तुटली मोहममतेची शृंखळा । लाधलों अवलीळा मुक्तता ।।७६।। सुटला दुरापाश सगळा । भंगली प्रवृत्ती-प्रतिबंध-अर्गळा । वाटे या गुरुच्या गळ्यांतचि गळा । घालूनि त्या डोळां वसवावें ।।७७।। तयाचें प्रतिबिंब नसतां डोळां । तो काय शुद्ध मांसाचा गोळा । अथवा त्याहून बरा मी आंधळा । ऐसी ही शाळा मज झाली ।।७८।। लागतां या शाळेस पाय । कोण हतभागी माघारा जाय । माझें घरदार बापमाय । सर्वचि गुरुराय जाहले ।।७९।। इतर इंद्रियें सहितमना । सोडूनियां निजस्थाना । ठेलीं येऊनि एका नयना । ध्यानावधानाकारणें ।।८०।। गुरु एक दृष्टीचें ध्यान । इतर सर्व गुरु समान । नाहीं गुरुवीण दुजें आन । 'अनन्य अवधान' या नांव ।।८१।। करितां गरुस्वरूपध्यान । कुंठित होय बुद्धिमन । म्हणोनि शेवटीं करावें नमन । निःशब्द मौन धरोनियां ।।८२।। ना तों ज्ञानार्थ गुरु करावे । शून्य सदुपदेशाच्या नांवें । दक्षिणा देतां वित्ता मुकावें । अनुतापा पावावें परिणामीं ।।८३।। गुह्यज्ञानाची केवळ चावटी । मिरवे प्रांजळपणाची दिवटी । पाजिली दंभें जया बाळगुटी । देईल शेवटीं तो काय ।।८४।। बाह्यात्कारी मोठा सोंवळा । अंतर्दारीं नाहीं कोंवळा । प्रतीतीच्या नांवें आंवळा । तयाची शाळा निकामी ।।८५।। जेथें शब्दज्ञानाला ऊत । ब्रह्मज्ञानाची नाहीं प्रचीत । स्वमुखें गुरु निजगरिमा गात । शिष्या निजहित तें कैचें ।।८६।। जयाचा बोल झोंबेना वर्मी । साक्षी न पटे अंतर्दारीं । तयाचें गुरुत्व काय कार्मी । व्यर्थ रिकामी वटवट ती ।।८७।। असो ऐसी दिधली सेवा । दाविला मज ज्ञानाचा ठेवा । लागला न मज शोध करावा । अर्थ गिंवसावा किंचितही ।।८८।। अर्थजात स्वयें प्रकटलें । अप्रयासीं हातीं चढलें । गुरुकृपेचें ऐसें केलें । शोधणें ठेलें ठायींच ।।८९।। खालीं डोकें वरती पाय । टांगी उफराटें जें गुरुराय । तें मज आनंद कैसा होय । समर्थ गुरुमाय जाणाया ।।९०।। संतांघरची उलटीच खूण । हें तों अनुभवजन्य ज्ञान । एथें निष्ठाच एक प्रमाण । एक साधन गुरुकृपा ।।९१।। कर्मठास विधिनिषेधपण । ज्ञानियातें ज्ञानाभिमान । योगियातें दंभाचा शीण । विश्वासावीण चालेना ।।९२।। पंडितांचे गर्वाध डोळे । अभिमानाचे प्रत्यक्ष पुतळे । ज्ञानिया तयास पाहूनि पळे । संगें न मेळे तयांच्या ।।९३।। ज्ञानी वदे माझियावीण । देव तरी दुसरा कोण । मी तो स्वयेच ज्ञानसंपन्न । चिध्दन परिपूर्ण तो मीच ।।९४।। भक्त स्वकीय भक्तिभावीं । ज्ञानाची ती प्रौढी न मिरवी । तनुमनधनेंसी स्वामीसी गांवी । स्वामीसी निरवी सर्वस्व ।।९५।। ही एक माझी कर्तबगारी । ही मत्सामर्थ्याची थोरी । ही मद्बुद्धिवैभवाची उजरी । नसे ही फुंजरी तयातें ।।९६।। जें जें खडे तें देव घडवी । तोच उतरवी तोच चढवी । तोच लढे अथवा लढवी । कर्ता करवी तो एक ।।९७।। कर्तृत्व ठेवून स्वामीचे माथां । स्वयें स्वीकारी अति नम्रता । भक्ता सदैव देवतंत्रता । नाहीं स्वतंत्रता तयातें ।।९८।। असो हे जे चौघे प्रबुद्ध । करीत होते कशाचा शोध । हें तों येथवर राहिलें मुग्ध । परिसावा उद्बोध तयाचा ।।९९।। हे सर्व कर्मठ घनपाठी ।

विद्वत्तेची घमंडी पोटी। करितां शब्दज्ञानाची चावटी। निघाली गोठी देवाची।।१००।। निजज्ञानाचिया नेटंपाटें।
 देव कैसा कोठें राहाटे। आपणां कैसा कवण्या वाटे। युक्तीनें भेटे हा हेत।।१०१।। प्रबुद्धांमाजी श्रीसाई एक।
 मूर्तिमंत वैराग्य विवेक। परब्रह्म स्वयें देख। कां हा अविवेक आलंबिती।।१०२।। ऐसी श्रोते घेतील आशंका।
 तरी हा लोकसंग्रह देखा। साईसमर्था भक्तोद्धारका। हीनत्व हें कां आणील।।१०३।। स्वयें आपण असतां
 अवतारी। वंद्य मानूनियां वणजारी। अन्नब्रह्म निजनिर्धारिं। सेवूनि थोरी गाइली।।१०४।। तैसेंच तया जो
 अवमानी। तयाची कैसी होते हानी। गाइली ही प्रबुद्धांची कहाणी। कोणी न ज्ञानी गुरुवीण।।१०५।।
 मातृपित्राचार्यानुशासन। यांवीण अशक्य धर्मज्ञान। तेंही सर्व अध्ययनाधीन। विनाअनुष्ठान तें व्यर्थ।।१०६।।
 संपादूं लागे आशीर्वचन। होई मातृवान पितृवान। आणिक होई आचार्यवान श्रुतिवचन विश्रुत
 हें।।१०७।। या त्रयींचें जें अनुसंधान। अथवा ईज्याध्ययनदान। जन्ममृत्यूचें व्हावया उल्लंघन। परम साधन हें
 एक।।१०८।। हीं सर्व चित्तशुद्धीचीं साधनें। यांवीण आत्मवस्तूचें नाणें। हातीं न चढे ऐसें तें जिणें। व्यर्थ येणें
 जन्मास।।१०९।। शरीर इंद्रिय आणि मन। बुद्धीही नेणे करूं आकलन। ऐसें जें आत्मस्वरूप गहन। तयाचें
 दर्शन गुरुकृपें।।११०।। जेथें 'प्रत्यक्ष' वा 'अनुमान'। उभय प्रमाणें अप्रमाण। तया करतलगत अमलकासमान।
 कोण गुरुवीण दावील।।१११।। धर्म अर्थ तिसरा काम। प्राप्त होतील करितां श्रम। परि चवथा पुरुषार्थ परम।
 गुरुवीण श्रम सर्वथा।।११२।। या शिर्डीसंताचिया दरबारा। जोशीही येती देती मुजरा। सांगती नरदेहाचा
 होरा। भविष्य थोरां-मोठ्यांस।।११३।। धन्य-धान्य-वैभवभोगी। राजे रजवाडे आणि जोगी। तडी तापडी रागी
 विरागी। दर्शनालागीं उत्कंठित।।११४।। जपी तपी व्रती संन्यासी। यात्रेकरू क्षेत्रनिवासी। गायक नर्तक
 परिवारेंसीं। येत शिर्डीसी दर्शना।।११५।। महारही येई जोहारा। या साईचिया दरबारा। म्हणे हाचि एक
 मायबाप खरा। चुकवील येरझारा जन्माच्या।।११६।। आत्मलिंग जयाचे गळां। विभूति फांसिली जयाचे भाळां।
 जयाचा कोरात्र भिक्षेवर डोळा। पहावा सोहळा जंगमाचा।।११७।। मानभाव गारोडी येती। गोंधळी प्रेमें गोंधळ
 घालिती। भवानीचा जोगवा मागती। अति प्रीती बाबांसी।।११८।। अंध पंगू कानफाटे। जोगी नानक भाट
 दिवटे। समर्थ साईच्या भक्तिपेठे। धांवती मोठे प्रेमानें।।११९।। डुगडुगे सरोदे पांगूळ। कोल्हाटिणीही करिती
 खेळ। तेथेंच हा वणजारी प्रेमळ। आला कीं वेळ साधूनि।।१२०।। धन्य धन्य साईची आकृती। वैराग्याची
 ओतीव मूर्ती। निर्विषय निःसंग निःस्वार्थी। भक्तभावार्थी अनुपम्य।।१२१।। असो आतां पूर्वानुसंधान। मुख्य
 कथेचा धागा धरून। सुरू करूं कीं आख्यान। श्रोतीं अवधान देइजे।।१२२।। बाबा न स्वयें उपाशी राहत।
 कोणासही न राहूं देत। उपोषिताचें न स्वस्थ चित्त। कैचा परमार्थ तयाचा।।१२३।। देव न लाधे रित्या पोटीं।
 आधीं आत्म्याची करा संतुष्टी। या उपदेशाची आणिक गोष्टी। श्रोतयांसाठीं निवेदितो।।१२४।। भुकेनें ऐन
 दुपारचे वक्तीं। खालची माती जें होते वरती। अन्नब्रह्मपदाभिव्यक्ती। उपजते वृत्तीस चित्ताच्या।।१२५।। अति
 दुर्धर ऐसी वेळा। तोंडीं न देतां अन्नाचा गोळा। हीनदीन इंद्रियमेळा। विसरे निजकळा सर्वस्वी।।१२६।। पोटीं
 नसतां अन्नाचा ओलावा। देव कवण्या डोळां पहावा। कवण्या वाचे महिमा वर्णावा। कर्णें परिसावा तो
 कवण्या।।१२७।। सारांश सकल इंद्रियां शक्ती। तरीच घडे देवाची भक्ती। जरी अन्नावीण क्षीणत्वा येती। तरी
 त्यां न गती परमार्थीं।।१२८।। अतिभोजन तेंही न हितकर। मितभोजन खरें सुखकर। उपास-अतिरेक
 भयंकर। असुख निरंतर भोगवी।।१२९।। एकदां एक बाई शिर्डीस। पत्र घेऊन केळकरांस। आली साईचे
 दर्शनास। परम उल्लास मानसीं।।१३०।। महाराजांचे पायांपाशीं। बसावें तीन दिवस उपवासी। बाईनें
 निर्धारिलें मानसीं। तिचें तिजपाशींच राहिलें।।१३१।। बाबांच्या नित्यक्रमानुसार। परमार्थाचा करितां विचार।
 आधीं कंबरेस बांधावी भाकर। बाईचा निर्धार उफराटा।।१३२।। जया मनीं देव गिंवसावा। भाकरतुकडा आधीं
 खावा। असल्यावीण समाधान जीवा। कैसेनि देवा उमगावें।।१३३।। भुकेल्या पोटीं देव सांपडे। हें तों

कल्यांतीही न घडे। उपासतापास यांचें सांकडें। चालेना इकडे साईसी।।१३४।। अंतःसाक्षी महाराजांसी।
 होतेंच हें ठावें पूर्वील दिवसीं। आधींच दादा केळकरांपाशीं। होतें कीं भाषित झालेलें।।१३५।। आतां या
 शिमग्याच्या सणाशीं। राहतील कां माझीं पोरें उपांशी। कैसें मी राहूं देईन त्यांसी। मग मी
 कशासीपाहिजे।।१३६।। साईमुखावाटे बाहेर। पडले नाहीत जों हे उद्गार। तोंच दुसरे दिवशीं तयार।
 पातली शिर्डीवर ही बाई।।१३७।। उपनांव बाईचें गोखले। उक्त प्रकारें मनीं निर्धारिलें। दादांच्या येथेंच
 गांठोडें लाविलें। पत्र दिधलें तयांस।।१३८।। कानीटकर काशीबाई। आप्तसंबंधें पत्र देई। विनवी दादांस
 लावाया सोई। दर्शनार्थ साईबाबांच्या।।१३९।। बाई शिर्डीस येऊन पातल्या। तात्काळ बाबांच्या दर्शना गेल्या।
 दर्शन होऊन क्षणभर बसल्या। तोंच तयांस उपदेश।।१४०।। कोणाचें काय अंतर्गत। साईनाथ जाणे समस्त।
 ऐसें न कांहीं भूमंडळांत। नसे जें अवगत तयांस।।१४१।। 'अन्नमन्नाद' विष्णुरूप। उपास तापास आणि
 निर्लेप। निराहार आणि निराप। किमर्थ हा व्याप वाउगा।।१४२।। काय आवश्यकता आपुल्याला। उपास
 तापास करावयाला। बाबा आपण होऊन तियेला। ऐसिया बोला बोलले।।१४३।। जा त्या दादाभटाचे घरीं।
 खुशाल पुरणाच्या पोळ्या करीं। तयाच्या पोरंबाळांस चारीं। स्वयेंही पोटभरी तूं खाई।।१४४।। नवल तो
 शिमग्यासारिखा सण। बाई येण्याचा योगही विलक्षण। दादांचें कुटुंबही तत्क्षण। अस्पर्श होऊन
 बसलेलें।।१४५।। विराली उपोषणाची उकळी। स्वयंपाकाची आली पाळी। मग ती परम प्रेमसमेळीं। आज्ञा
 पाळी बाबांची।।१४६।। चरण बाबांचे अभिवंदून। दादांचिया घरीं जाऊन। पुरणपोळीचें जेवण करुन। सर्वास
 वादून जेवली।।१४७।। काय आख्यायिका ही सुंदर। काय अंतर्गत अर्थोपसंहार। व्हावें ऐसें गुरुवचनीं स्थिर।
 नाही मग उशीर उद्धारा।।१४८।। ऐशीच एक आणिक कथा। आठवली होती साई समर्था। कथिली प्रेमं भक्तां
 समस्तां। सादर श्रोतां परिसिजे।।१४९।। जया मनीं परमार्थी आस। तयानें केले पाहिजेत सायास। करूं
 लागे दृढ अभ्यास। व्हावें साहसही स्वल्प।।१५०।। ऐसें हें सत्कथामृत चरणतीर्थ। सेवावें नित्य कल्याणार्थ।
 होतां संतचरणीं विनीत। होईल पुनीत अंतर।।१५१।। एकदां मी लहान असतां। फडका बांधोन पोटाभोंवता।
 धंदा मिळावा निर्वाहापुरता। आपूनि चित्ता निघालों।।१५२।। चालतां चालतां बीडगांवा। आलों तेथें घेतला
 विसांवा। फकिराचा माझ्या न्याराच कावा। आनंद जीवा वाटला।।१५३।। तिकडे मिळालें जरीचें काम। मीही
 खपलों अविश्रम। फळले ते माझे सकळ श्रम। पहा पराक्रम फकिराचा।।१५४।। माझ्या आधींच लाविलेले।
 हुशार हुशार नांवाजलेले। चार पोरंहीं काम केलें। तेंही मापिलें ते समर्यीं।।१५५।। एकां पन्नास रुपयांचें
 केलें। शंभरांचें दुजियाचें झालें। तिजियाचें दीडशांचें भरलें। माझें सर्वाहूनि द्विगुणित।।१५६।। पाहूनियां
 माझी हुशारी। धनी बहु आनंदला अंतरीं। बहुतांपरी मज गौरव करी। प्रेम भारी मजवरी।।१५७।। मज तयानें
 पोषाख दिधला। डोईस पागोटें अंगावर शेला। परि मीं तो बांधून ठेविला। जैसा दिधला तैसाच।।१५८।।
 कोणाचें देणें कोणास पुरतें। कितीही द्यावें सदा अपुरतें। माझें सरकार जें देऊं सरतें। न सरतें तें
 कल्यांतीं।।१५९।। देणें एक माझ्या सरकारचें। तयासी तुळे काय तें इतरांचें। अमर्यादास मर्यादेचें। भूषण
 केंचें असावें।।१६०।। माझें सरकार न्या न्या वदे। मजलाच जो तो म्हणे दे दे। कोणी न माझ्या बोलासीं
 लक्ष दे। एकही सुधें ऐकेना।।१६१।। उत्तून चालिला आहे खजिना। एकही कोणी गाड्या आणीना। खणा
 म्हणतां कोणीही खणीना। प्रयत्न कोणा करवेना।।१६२।। मी म्हणें तो पैका खणावा। गाड्यावारीं लुटून
 न्यावा। खरा माईचा पूत असावा। तेणेंच भरावा भांडार।।१६३।। आमुची तरी काय गती। मातीची होऊन
 जाईल माती। वारा जाईल वाऱ्याच्या संगती। येईना मागुती हा वेळ।।१६४।। असो माझिया फकिराची गळा।
 माझिया भगवानाची लीळा। माझिया सरकाराचा ताळा। लई निराळा न्याराच।।१६५।। मीही कधींच कोठें
 जातों। कोण्याही ठायीं जाऊन बैसतों। परि हा जीव मार्येंत घोंटाळतो। गोते खातो अनिवार।।१६६।। माया

आहे फार कठीण। तिणें केलों मी हीन दीन। माझिया माणसांची रात्रंदिन। घोंकणी करून असतों मी।।१६७।। “जो जो जैसें जैसें करील। तो तो तैसें तैसें भरील”। ध्यानांत ठेवी जो माझे बोल। सौख्य अमोल पावेल तो।।१६८।। हेमाड साईसी शरण। अपूर्व हें कथानिरूपण। साईच स्वयें करी जें आपण। माझें मीपण फिकें तें।।१६९।। तोच या कथेचा निवेदिता। तोच वाचिता तोच परिसता। तोच लिहिता आणि लिहविता। अर्थबोधकताही तोच।।१७०।। साईच स्वयें नटे ही कथा। तोच इये कथेची रुचिरता। तोच होई श्रोता वक्ता। स्वानंदभोक्ताही तोच।।१७१।। मग ऐसिया श्रवणाची गोडी। ही काय थोडी परमार्थजोडी। भक्त सभाग्य जे हे सुखपरवडी। आनंद निरवडी भोगिती।।१७२।। आतां पुढील अध्यायाचें सार। साईच्या उदीचा महिमा अपार। श्रोते सज्जन पसरितों पदर। होऊनि सादर परिसावा।।१७३।। हेमाड वदे अति विनीतता। कृपा उपजली साईसमर्था। त्यांनीच वदविलें निजसच्चरिता। कथा रसभरिता अपूर्व।।१७४।। स्वस्ति श्रीसंतसज्जनप्रेरिते। भक्तहेमाडपंतविरचिते। श्रीसाईसमर्थसच्चरिते। गुरुमहिमावर्णनं नाम द्वात्रिंशत्तमोऽध्यायः संपूर्णः।।

।। श्रीसद्गुरुसाईनाथार्पणमस्तु।। शुभं भवतु।।